

GÁSPÁR ALADÁR

Krízis

Igen,
jobb így, hogy nem tudod, amit
amúgy se volna jó látnod, hallanod.
Szánalmas, vén számár,
miközben vívod haláltusádat,
életed párja, hamis hitvesed
ott imbolyog, susmog feletted.
sunyin rád tekintget, s
kétes imára zárja
hazug két kezét.

Tán másfajta kép maradt
róla kushadó szemedben,
mielőtt végleg magadra zártad.
Szomorú szolgálád, türelmes társad,
s végül kényszerű támaszod
fájdalmat mímelt, jajongott.
Azt hitted, miattad bánatos,
jöllehet önmagát szánta, s
titokban tégedet vádolt, hogy
elvetted tőle az ábrándjait,
helyettük bizonyságokat kapott,
szerelmei és elcsábulásai
mindig miattad vétéltek el,
melletted nem volt szabad, s
veled sosem boldogulhatott.

De most, ahogy látja
töppedő testedet tárgyként
heverni végső ágyadon,
színt vall, várja, hogy kimúlj,
hallgatja, szuszogsz-e még,

retteg fonnyadt éned felett,
nehogy magadhoz térj megint.

Te meg fel sem fogod, hogy
helyzeted jócskán megváltozott,
ő van felül, s te alulra kerültél
életre képtelen, tehetetlenül.

Azt se tudod, hogy régóta terhére vagy...

Igen, jobb így neked, hogy
aszott, vén eszedig nem jut el,
asszonyod nem érted esdekel,
magát sajnálja és örül legbelül.
Könnyedén el tud már eresztetni,
hisz haláloed csak jó lehet neki.

Igazságkereső

Mikor az igazságot kereste,
kezét mindig a szívére tette,
s nem a fejére, bár hallotta már,
hogy igazul szólni csak arról
lehet, ami tiszta, ami ismert.
És másoktól tudta azt is, hogy
ha kezével a szívét kérdezi,
nem jut majd semmi lényegeshez,
meg ha könnyelműn ítélkezik,
vagy hitetlen közönnyel,
hamis lesz a véleménye is.
Hisz az ész csak hittel járatható,
nélküle nincs érvényes igazság!
S hite csak annak van, aki tudja,
honnan jött, valója honnan való!

Ez az egyedi lét őslényege,
s ez a teremtés indítéka is.
Az ember csak teremtés közben él,
tőle lelkesül, vele működik.
Aki teremt, azt öröm járja át,
s az örvendő mindig tetre vágyik.
Az öröme szárnyalni készíti.
Mert a korlátlan szárnyalni képes!
**Csak az korlátlan, aki súlytalan,
aki senkitől, semmitől se függ!**
Így emelkedhet önfeledten,
így szállhat fel a végtelenbe,
így lehet szabad a lelke is.
Aki ezt látja,
ezt gondolja,
ezt hiszi,
az végre felismeri, hogy
az igazság
mégsem a gondolatban,
nem az ismeretben,
hanem a hitben,
és az eredetben,
meg az emelkedésben,
a teremtésben,
az örömben,
a korlátlan létezésben,
az önfeledt, végtelen,
szárnyalásban, tehát
az emberi lélekben kereshető!